

Nr 15.

Av herrar **Byström** och **Thorsson**, om pension åt förre vaktkonstapeln *C. J. Linddal*.

I slutet av år 1915 avgick vaktkonstapeln C. J. Linddal från sin mer än tjuguariga tjänst vid Centralfängelset å Långholmen utan att då erhålla pension. Det synes emellertid, som om han borde beviljas sådan.

Om herr Linddal och hans tjänst meddelas följande i en av herr E. Lönn Dahl, F. Fagerstedt och R. Strömberg å Svenska Fångvårdsmannaförbundets vägnar avgiven skrivelse:

»Vaktkonstapeln C. J. Linddal, vilken å Centralfängelset å Långholmen sedan den 18 oktober 1893, första tiden för privat arbetsgivares räkning, tjänstgjort som tillskärare och arbetsledare för fängelsets skomakeri- verkstad och under tiden 1894—1905, jämte sin egen tjänst som arbetsledare, i sammanlagt 1 år, 4 månader och 27 dagar även tjänstgjort som vikarie för tjänstlediga vaktkonstaplar och sedan den 1 januari 1906 haft förordnande enbart som arbetsledare för de olika statsförvaltningarnas räkning å fängelset utförda skomakeriarbeten, samt att han den 22 december 1910 erhållit konstitutorial såsom vaktkonstapel med skyldighet att fortfarande bestrida befattningen som tillskärare och arbetsledare för skomakeri- arbetet.

Att Linddal, som den 9 december 1915 uppnått 67 levnadsår, måste den 1 april 1916 från tjänsten avgå.

Att Linddal således i över 22 år, därav halva tiden för statens räkning, skött sin befattning på ett i allo berömligt och hedrande sätt samt i sitt arbete ådagalagt en mer än vanlig noggrannhet och yrkesskicklighet, belyses och bestyrkes till fullo därav, att han under hela denna tid icke fått ett enda arbete kasserat. Samt att Linddal med sitt lugna och ur-

vana sätt varit ett gott föredöme såväl för fångpersonalen, som för sina kamrater. Ävenså har Linddal, såväl inom som utom tjänsten, med sin hedrande vandel tillvunnit sig allas aktning och förtroende.

På grund av att Linddal vid uppnådda 65 levnadsår ej innehade 10 år i statens tjänst, har Kungl. Maj:t, med hänsyn till gällande bestämmelser, ej föreslagit någon som helst pension, vilket, som en var nog förstår, var en mycket smärtsam och kännbar missräkning och besvikelse för Linddal, som nu, gammal och oförmögen att sig själv försörja, är i synnerligen stort behov av understöd, varför vi, Linddals forna kamrater, härmed framföra vår värdsamma vädjan, att riksdagen måtte ta hänsyn till vad som ovan anförts och tillerkänna Linddal någon pension till belopp som riksdagen kan finna skäligt.

Stockholm den 14 oktober 1916.

Å Sveriges Fångvårdsmannaförbunds vägnar:

E. Lönn Dahl. F. Fagerstedt. R. Strömberg.»

Av den privata arbetsgivare, som i början av denna skrivelse antydes, har herr Linddal fått de allra bästa vitsord. Han berömmes för sin yrkesskicklighet, sin undervisningsförmåga och sitt »alltid här visade jämnmod och sin fasta, goda och aktningvärda karaktär».

Likaledes kan han förete goda vitsord från sina överordnade vid fängelset.

Då herr Linddal slöt sin tjänst vid Långholmen, gjorde han ansökan om pension. Denna framställning tillstyrktes sålunda av Kungl. Fångvårdsstyrelsen.

»Till Konungen.

Till Eders Kungl. Maj:ts nådiga prövning får Fångvårdsstyrelsen härmed i underdånighet överlämna en ansökan, vari vaktkonstapeln Carl Johan Linddal anhåller om pension.

Av ansökningshandlingarna, jämförda med härstädes förvarade anteckningar, inhämtas, att Linddal är född den 9 december 1848; att han efter vunnit anställning såsom verkmästare hos läderhandlaren C. Svensson, som vid den tiden sysselsatte fångar å Långholmen med skomakeriarbete i egenskap av arbetsledare, enligt direktörsorder den 18 oktober 1893, lämnades tillträde till skomakeriverkstaden och till i cell med skomakeriarbete för nämnda arbetsgivare sysselsatta fångar med skyldighet att ställa sig till noggrann efterrättelse de för privata arbetsförmän utfärdade instruk-

tioner; att han under åren 1894—1905 kortare tider och sammanlagt 1 år 4 mån. 27 dagar tjänstgjort såsom vikarie för tjänstlediga vaktkonstaplar vid fängelset; att han av Fångvårdsstyrelsen förordnats att från och med den 1 januari 1906 vara arbetsledare och tillskärare vid fängelsets skomakeri; samt att han den 22 december 1910 erhöll konstitutorial såsom vaktkonstapel, ehuru någon pensionsrätt för Linddal icke därmed ställdes i utsikt.

Då Linddal den 9 december 1913 uppnådde 65 levnadsår, var han enligt gällande pensionslag skyldig att från tjänsten avgå, men då det befunns att han allt fort kunde i tjänsten på ett tillfredsställande sätt gagna det allmänna, har Styrelsen låtit med avsked för honom tills vidare anstå, dock med skyldighet för honom att den 1 oktober innevarande år avträda sin innehavande tjänstebostad vid fängelset.

Såsom av ansökningshandlingarna framgår har Linddal vid uppnåendet av 65 levnadsår icke varit tio år i statens tjänst anställd, ehuru han då i tjugu år inom fångvården utfört ett arbete, som i det närmaste överensstämde med det, som han sedermera i egenskap av vaktkonstapel i arbetsledares ställning haft sig anförtrott.

Enligt § 7 i gällande pensionslag torde han således icke vara eller kunna bli på grund av nämnda lagbestämmelser berättigad till pension. Vid det förhållande, att hans ansökan är ställd till Konungen, har Styrelsen dock icke kunnat underlåta att i underdånighet frambära densamma, för den händelse Eders Kungl. Maj:t skulle pröva skäligt att hos riksdagen göra framställning om någon pension för Linddal.

I betraktande av Linddals förenämnda artete till fångvårdens gagn allt sedan år 1893 synas billighetsskäl tala för dylik nådig åtgärd, därvid Styrelsen tillåter sig ifrågasätta, att avkortad pension finge till honom utgå i anslutning till bestämmelserna i 1907 års pensionslag.

Å den av 1914 års riksdag antagna lönestat uppbär Linddal, förutom tjänstgöringspenningar, lön med 800 kronor, varemot han ännu icke kommit i åtnjutande av ålderstillägg.

Enligt ansökningshandlingarna innehar han icke annan statens tjänst ej heller uppbär han pension för sådan tjänst, och har han under sin tjänstetid i statens tjänst icke haft ledighet av beskaffenhet att böra inverka på tjänsteårsberäkningen. Stockholm den 28 oktober 1915.

Viktor Almquist.

A. Lundqvist.

E. Sidenbladh.
Olof Rundberg.»

Denna pensionsansökan överlämnades till statskontoret för dess utlåtande, som emellertid blev ett avstyrkande. Ansökan blev sedan av Kungl. Maj:t lämnad utan någon vidare åtgärd. Detta föranleddes naturligen av formella skäl och av vissa bestämmelser i 1907 års pensionslag.

Billighetsskäl synas dock tala för, att herr Linddal må få någon pension, liksom andra i likartade fall förut fått sådan.

Att hava haft anställning vid centralfängelset i mer än tjugo år och där tidvis tjänat i den dubbla egenskapen som både konstapel och undervisare i skomakeriyrket och ändå vid uppnådd pensionsålder icke komma i åtnjutande av någon pension, måste kännas både bittert och som en stor besvikelse.

Självt skriver herr Linddal: »Mitt arbete vid Långholmen har utförts bland delvis svåra fångar och under delvis svåra förhållanden. Stora värden ha ock varit mig anförtrodda, och jag har känt stort ansvar därför. När jag jämför detta mitt arbete med den övriga bevakningens och tänker på att jag är den förste och ende, som på detta sätt fått avgå ur fångvårdens tjänst (nämligen utan pension), kan jag knappast uttala vad jag känner. Då andra i tjänst varande anse sig nödsakade att göra framställningar om dyrtidstillägg, måste jag avgå utan vidare utsikt till erhållande av nödiga existensmedel och för att söka bryta en ny bana.

Sedan 1910, då jag blev ordinarie och tillförordnad överkonstapel, har jag uppburit överkonstapels lön och inbetalt till pensionskassan stadgade pensionsavgifter. Dessa hava månatligen avdragits å lönen. Under sådana förhållanden hade jag ju ökad anledning göra beräkning på pension.

Jag hyser nu det hoppet, att Sveriges riksdag skall både behjätta min sak och överkomma de hinder, som gjorde att statskontoret avstyrkte min anhållan om pension.»

Det pensionsbelopp, som synes oss här böra komma i fråga, är 800 kronor. På grund av vad vi sålunda anfört få vi vördsamt föreslå,

att riksdagen måtte besluta, att till f. vaktkonstapeln vid centralfängelset å Långholmen C. J. Linddal må årligen utgå under hans återstående livstid en pension av 800 kronor.

Stockholm den 19 januari 1917.

J. Byström.

F. V. Thorsson.